

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

11. fejezet

Az Ostrom

A Tartarus rendszer, 9:00.

Hatalmas hajóhad gyülekezett a tűz sújtotta planéta űrterében. Egyik cirkáló érkezett a másik után, megannyi bátor katonával a fedélzetén. Hiagen izgalommal és aggodalommal teli szemekkel figyelte a mind nagyobbra és nagyobbra növekvő armadát. A birodalmi űrbárkák – nexusok, devastatorok, és 304-esek – rengetege már csaknem teljesen betérítette a látóteret. Bármerre is fordult az ember, mindenütt csak szürke űralkalmatosságot látott a flottában, amely nagyon nagy, de mégis... oly kicsi.

- Megérkezett a tizenhetes konvoj, ezzel együtt hatszázharminckét hajónk van – jelentette az első tiszt, megtörve a feszültséggel teli csendet.

- Nem elég – csóválta a fejét Haigen. – Az egész Ori Flotta ott lesz, akkor sem lenne valami sok esélyünk, ha a galaxis minden haderejét odaküldenénk.

- De korábban még azt mondta, hogy győzni fogunk.

- Az akkor volt... most már bele sem merek gondolni abba, hogy azok a tetvek hány hajót zsúfolhattak össze a sötét kis vackukban. De tökmindegy, bármi is legyen, nekünk mindenféleképpen útnak kell indulnunk.

- Mikor? – taglalta az egyértelműt Flinn.

- Ez egy jó kérdés – vakarta az állát Alex. – Ha túl korán indulunk, akkor biztosan odaérünk, de könnyen szétverhetik az erőinket. Viszont, ha várunk, akkor talán elegen lehetünk a győzelemhez, ám... akkor jó eséllyel elkésünk. Ez egy nehéz döntés.

- Minél előbb, annál jobb – erősködött a tiszt.

- Türelem, még van időnk...

***

A Madrona bolygó, 11:22.

- Százharminckét hajó... – hitetlenkedett Josh. – Az Ori mindjárt itt van az ajtó előtt és én százharminckét cirkáló kaptam a megállításukra. El tudja ezt képzelni?

- Haigen admirális erősítést ígért – szólalt fel az első tiszt. – Most már bármikor itt lehetnek – azzal visszafordult a termináljához és pötyögni kezdett valamit.

- De az ellenség is – szögezte le a legfőbb aggályát az admirális.

- A nagy hatótávolságú érzékelők figyelmeztetni fognak rájuk, legalább egy órával az érkezésük előtt. Nem kell aggódnia, uram, még van időnk.

- Ja, mert akkor is olyan jól láthattuk őket, amikor elmentek – rázta a fejét Josh, miközben felmérte az erőit. Nem is tudta már, hogy ezt hányadszor cselekszi meg a mai napon, talán tizedszer, huszadszor, de akár ezredszer is. Hiába, a sok stressz, az állandó feszültség ezt teszi az emberrel. Főleg csata előtt.

Igaz, manapság mindig csata előtt van az ember.

- Tudja mit, vonják fel a bolygópajzsot – mordult fel Taylor. – Nem akarok váratlan meglepetéseket – az első tisztje ingatni kezdte a fejét, de mégis végrehajtotta az utasítást. Szemmel láthatóan nem értett egyet a felettese döntésével, ugyanis ő biztos volt benne, hogy előre tudni fogják az ellenség közeledtét. A Tartarus rendszer tíz percre van innen, tehát, támadás esetén az erősítés hatszor is megérkezhetne.

Eközben a pajzs szép lassan körülölelte a Madrona orbitális pályáját.

A kékes fátyol mindent beburkolt, ami valaha is helyet kapott a bolygó körül. Josh hajója, a Basilisk immár teljes biztonságban vesztegelhetett a galaxis új szívében – mivel a Tartarus bolygót gyakorlatilag porig bombázták, egyértelműen a Madrona lett a Tartarus galaxis legjelentősebb világa. Időközben a másik százharmincegy birodalmi csillaghajó is a kékesen ragyogó fátyol oltalma alá került. Sőt még a környező úrállomások, az életteli planéta védelmi láncja is biztonságba került.

Semmi sem tehet kárt bennük addig, amíg a bolygópajzs kitart.

- Uram... jönnek – kerekedtek ki az első tiszt szemei. Joshua erre csak nézett, mert nem tudta egyértelműen eldönteni, hogy Haigen armadája, vagy „Adria” rettegett flottája érkezik-e. Az Idő nagy úr, hamar választ adott a kérdésre.

A férfi üveges tekintettel nézte végig, ahogyan megállás nélkül kezdenek rajzani az ori rombolók. Köztük az ori titánok is sorra törtek rá a mindenség rejtelmes tengerére, amelyeket újabbak és újabbak követtek. Összesen háromezer-kétszáz ellenséges cirkáló érkezett, ami úgy durván – ha a Madrona védelmi láncát is beleszámítjuk – huszonötszörös túlerőnek felel meg.

- Előrejelzik mi? – csattant fel cinikusan a férfi, miközben legbelül, a lelke mélyén helyet kapott a félelem rideg érzete. Tudta, hogy még soha, egyetlen földi admirális sem vesztett el egy olyan csatát, ahol huszonöt ellenséges katona jutott minden egyes emberére. Még senki sem vesztett el egy ilyen csatát, mert az ilyet nem is hívják csatának... a sokkal találóbb: mézszárlás, nevet adták neki.

- Az Ori flotta felvette az alakzatot. Közelednek – jelentette az első tiszt.

- Nos, mire várunk még? Pörköljük meg a fanatikus barmokat! – határozta el a férfi. Mint mindig, ezúttal sem mutatta ki a félelmét, s mint mindig, ezúttal sem volt senki, aki szembe mert volna szegülni vele. Sőt még azok is megfogyatkoztak, akik nem értettek egyet a döntésével – ha itt az ellenség, akkor nincs mese, itt az ellenség. Olyankor löni kell, s a birodalmi flotta ezúttal is így tett.

Egy kékesen izzó plazmаныaláb hasított az úrbe a másik után, miközben darazsak módjára kezdtek rajzani a torpedók, no meg az OTL lövegek is méltán képviseltették magukat a harctéren. Kisvártatva a négy kilométeres átmérővel bíró slander állomások is tüzelni kezdtek, az ellenséges armada közé csapva mind a nyolc T2-es lövegükkel – meg minden mással, amivel csak felszerelték őket. Ezzel együtt a Madrona űrvédelme is aktivizálta magát, ez főként rakétasilókból és a már szinte kihagyhatatlan plazma- és tachyonlövegek sokaságából állt. Azok közt néhány T3-as is helyet kapott, amelyek sajnos túl nagyok ahhoz, hogy felpakolhassák őket egy-egy úrállomásra, vagy birodalmi csillaghajóra.

Az ádá az plazmaözön még el sem érte az ellenséges flottát, de az ori hajók máris tüzet nyitottak. A kisebb – mindössze csak –, háromezer méter hosszú rombolók az összes böszme plazmalövegüket elsütötték, s a titánok is ugyanígy tettek. Persze nekik drónjaik is voltak, amelyek egy roppant méretű, sárgásan izzó sáskarajként eredtek a birodalmi hajók felé. Aztán jókorát koppantak a bolygópajzsom, amely egyelőre még állta a sarat. A túlélésre, a győzelemre tervezték.

Mint mindent, ami a Birodalom valaha is csinált.

- Uram, jön az erősítés – hökkent meg az első tiszt.
- Már ideje volt – sóhajtott fel Taylor. Egy kis ideig még meredten figyelte az ádáz záport, meredtem bámulta, ahogyan a sárgásan izzó plazmalyalábok megállás nélkül mardossák a bolygópajzs ormát. Aztán csak megszólalt. – Mondja meg Hiagennek, hogy balszárnyra koncentráljon, az valami miatt lazábbnak tűnik.
- Haigen még nem jelentkezett.
- Akkor meg milyen erősítésről hápog itt? – ugrottak egyet az admirális szemei.
- Egy antarion csillaghajó közeledik felénk, felismerni a meghajtása alapján. Az övék az egyetlen meghajtó rendszer, amely nem a hiperteret használja.
- Biztos ebben?

***

Sebesen cikáztak a roppant energianyalábok, egyik ori hajó pusztult el a másik után a legendásnak ígérkező csatamezőn. Eközben a Madrona pajzsa egyre csak gyengült, gyengült és gyengült, ha lemerül, akkor másodpercek alatt felmorzsolják az űrállomásokat és a birodalmi flottát. S ekkor... segítség érkezett.

Fehéres ragyogás hasított az űr sötétjébe, a hatalmas hajó egyenesen az ellenséges flotta mögé érkezett. A tizenkétezer méter hosszú űrjármű egy szempillantás alatt kiért a quantumtér ablakból, a lándzsás orra azonnal felnyársalta az egyik rombolót. Nem volt akkora, mint a kétszáz évvel ezelőtt látott valami, de az antarionok nem küldhették ide véletlenül – biztos elégnak kell lennie.

Josh csak lesett, amikor a tejfehér csillaghajó lövegei megemelkedtek, majd kékes plazmaözön indult meg belőlük az ellenséges hajók felé. Épp olyanoknak tűntek, mint a birodalmi lövedékek, na jó, talán egy kicsit keskenyebbek, hosszúkásabbak voltak. Ám ez nem változtat a tényeken: az antarion cirkáló messze a leghalálosabb dolog volt, amely valaha is megfordulhatott a harctéren. Mindkét oldalán harmincöt, az orrán tizenkettő, a hajtóművek mellett pedig nyolc löveg kapott helyet. Ezek két másodpercenként adtak le egy lövést, nem is akármilyen lövést.

A kékesen izzó plazmalyalábok egyszerűen keresztülszelték az ellenséges hajókat, mármint a rombolókat. A titánok ellen már kettő, három lövés is kellett, de azok is hamar elhamvadtak a harctéren. Taylor szóhoz sem jutott a látványtól, tudta, hogy tíz másodperc sem telt el a feltűnése óta, de az antarion hajó már legalább harminc ori rombolóval végzett. Ezzel együtt azt is tudta: most az ellenség is éppoly szótlanul áll a történések előtt, mint ők. A sokkolás és elrettentés elve épp az ehhez hasonló, a semmiből jött történéseknél a leghatásosabb. Tehát, most jó eséllyel bekövetkezhet az, hogy az ellenséges flotta egyszer csak sarkon fordul és elmenekül.

- Uram, az ellenséges hajók megfordulnak... egy részük – jelentette az első tiszt.
- Csak egy részük? Érdekes... rendezetten szoktak visszavonulni – vakarta a fejét Josh, de azért örült annak, hogy hamarosan enyhülnek e borzalmas rémálom terhei.
- Félreérti, nem vonulnak vissza. Ostrom alá veszik az antarion hajót.

- Csak rajta, tegyé! – nevetett fel jóízűen a férfi.

Josh álmában sem gondolta volna, hogy bármi is fenyegethet egy ilyen természetes, fejlett hajót, mint ez a tizenkét kilométeres monstrum. És ahogy a harcteret kémlelte, ahogyan látta az megannyi ori hadihajó pusztulását, valamint az eredménytelen küzdelmüket – háromezer hajó ide, vagy oda, egyszerűen nem bírtak el az antarion cirkálóval –, tényleg beigazolódni látszott a sejtése. Azonban volt valami, amibe ő, a tapasztalt admirális, a Birodalmi Flotta hőse, elfelejtett belegondolni.

A Madrona pajzsa sem rendelkezik végtelen energiával.

Amint a kékesen ragyogó energiamező összeomlott, ádáz becsapódások érték a Basilisk hatalmas hajótestét. A saját elhárítómezeje még bírta a strapát, azonban Josh tudta, hogy a kisebb birodalmi hajók, valamint a Madrona városai nem örvendhetnek ekkora luxusnak, milliók fognak meghalni, ha nem történik valami, de azonnal.

- Gyerünk Ghost népe... nyerjétek meg nekünk a csatát!

***

Ádáz becsapódások hatoltak keresztül az úr hidegén, roppant csillaghajók hasadtak szét az irdatlan erejű tűzben, amikor egy kékesen ragyogó lézéroszlop hagyta el az antarion cirkáló orrát. A kétszáz méter széles energiaoszlop azonnal kettészelte az egyik ori rombolót, aztán még egyet és még egyet. Meg sem állt az egyik, a harc hevétől jellegzetesen tartózkodó titánig. Először a roppant csillaghajó hajtóműveit érte el a lézer, amelyek azonnal felrobbantak. Ezt követte a főreaktor, aztán minden más, ami csak felrobbanhat egy ekkora hajón.

Másodpercek alatt szétmállott a rettenetes méretű szörnyeteg.

- Célpont semlegesítve Gokarian sámánasszony – mondta az egyik antarion navigátor. A két méter magas, feltűnően lengén öltözködő nő pislogott egyet, aztán finom léptekkel haladt előre egy darabon.

- Ezek alapján a rendeltetésünk beteljesedett, igaz? – kérdezte a nő.

- Törvényszerűen – húzta az orrát a navigátor. – Tra'qa hősi harcos már nem lélegezhet többé, emiatt vezér nélkül tudja magát az Ori. – ahogy ez elhangzott éktelen rázkódás hasított a hajótestbe, aztán még egy és még egy. Meg kell hagyni, beletelt egy kis időbe, amíg a rettenetes hajót is elérte a pusztulás szele.

- A védőmező integritása 12%, a Haigen már úton van, nekünk mennünk szabad.

- Ukara'tqa! – ordított fel a figyelő. – A lopakodó mechanizmus csődöt mondott, a tudjuk kik erre tartanak – mindenki ledermedt a kijelentés hallatán.

- Ők... mindig ők. Ha ők már jönnek, akkor késő menni. Részleteket! – horkant fel a sámánasszony. A többi, fél méterrel alacsonyabb antarion mereven állt és pislogott, miközben a figyelő megfigyelte a rögzített adatokat.

- A tudjuk kik egy kaptárat küldtek, nem megindultak, csak megérkeznek. Ha elpusztulnak, még van remény, számunkra. Az embereknek már mindegy, ők sosem kegyelmeznek az élőknek, mi fajunk messze tud menni, amíg megindulnak, de az embert nem vihetjük magunkkal. Rájuk halál vár és pusztulás, végül kihalás.

- A mi hibánk – dűnnyögte a sámánasszony. – De a túlélés a fő. Készüljenek fel a tudjuk kik hajója ellen! Le kell pusztítanunk, bármi is legyen az ára.

- Esélytelen, túl gyöngék vagyunk. A védőmező már csak 10%, ráadásul csak egy cirkáló a mienk, valami, amit nem kaptár ellen terveztek. Efölé a kaptár az általános konfigurációt tudja a magáénak, a pajzsa erős, a teste huszonöt kilométer is megvan. Az energijelei alapján szenderedett, hosszasan, békésen, de most felébredt, hogy harcba mehessen. Nekünk ebben a harcban nincs esélyünk.

- De lehetőségünk sem – vágta rá dacosan a sámánasszony. – Harcolunk, vagy mind meghalunk. Készüljete fel!